

7. Fejezet – A hős halálistenként mások után leselkedik I.

「Hah... Hah... Hah... Hah...」

Nem törődve a környezetével, úgy futott, mintha az élete múlna rajta.

Ahogy végighaladt a szűk utcákon, a falak között, ágak és gallyak karcolták meg. Emiatt megsérült a keze és a lába.

De még így sem engedhette meg magának, hogy ilyen csekélységekkel törődjön.

A testén lévő kis sebeket nem tartotta fontosnak. A félelem már régen megváltoztatta a gondolkodásmódját.

Az ösztönei azt sugallták, ha nem akarja, hogy meggyilkolják, akkor fusson.

『Francba... Ez rossz. Nagyon rossz! Fenébe!!』

Nem kapott levegőt. A teste pihenésért üvöltött, de az elméje megparancsolta, hogy hagyja figyelmen kívül és meneküljön.

A futásának okát a korábban átélt eseményekre lehet visszavezetni, amik kaotikus gondolatai között lakoztak.

Emberünk a szokásos teendőit végezte a munkájában, mint minden átlagos nap.

Azok az emberek, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy a társadalom részesei legyenek, a nyomornegyedbe kerülnek.

Közismert bűnözők, akik szökésben vannak, árvák, akik elvesztették a szüleiket, nemesek, akik a családi viták miatt elvesztették pozíciójukat, kereskedők, akiknek nem ment az üzlet, kalandorok, akik nem fizették ki

az adósságaikat és átlagos emberek, akik egyszerűen csak szegények. Érezhető, hogy sokféle ember van jelen a nyomornegyedekben. Ezek a helyek olyan emberek olvasztótégelyévé váltak, akiket teljesen megváltoztattak a sötét múltjukat övező titkok.

Habár van rend a szegénynegyedben is.

Mindenki tudja, hogy a gettók nélkül elárasztanák a gazemberek a városokat és megbomlasztanák a közrendet.

Egyszer néhány lovag megpróbált megsemmisíteni egy nyomornegyedet, ami sikerült is nekik. Arra számítottak, hogy a kereskedelem felvirágzik a megszűnt gettónak köszönhetően, de e helyett a közrend leromlott, és a kereskedők többé nem akarták megközelíteni a várost. Ettől a naptól kezdve ment minden lejtmenetbe.

Ekkor fogalmazódott meg a városok között az a kimondatlan szabály, hogy nem avatkoznak bele a szegénynegyed ügyeibe, kivéve, ha az abszolút elkerülhetetlen.

Ahelyett, hogy elvesznél a nyomornegyedben, jobb életet élhetsz egy biztonságos környezetben, a városon belül, amit a gettó nem adhat meg.

Mindazonáltal, úgy döntöttek, hogy bizonyos mértékig a nyomornegyed tevékenységeit figyelmen kívül hagyják. Bár ezeket a városrészeket szükséges rossznak tartják, ha túlzottan veszélyeztetik a többi városlakót vagy akár az országot, akkor nincs más választásuk, mint közbelépni.

A gettók oldaláról nézve, ők nem akarnak közvetlenül a városokra vagy országokra hatást gyakorolni. Ezért van az, hogy akik a nyomornegyedek csúcán vannak, irányítják a helyi emberek életét.

Szabályozzák a népességszámot és fenntartják a status quo-t¹.

De mindemellett, megpróbálnak zavart kelteni a határaikon túl.

Mivel befogadják a problémás embereket, ezért létrejött egy hallgatólagos megegyezés, mely szerint, ha történne valami a gettóban, akkor azt a szőnyeg alá söpörhetik egy bizonyos mértékig.

¹ Avagy az egyensúlyt.

Egy törvényen kívüli hely az országban, ez maga a nyomornegyed.

Ezért volt az, hogy emberünk kihasználva képességeit, amiket egykori kémként sajátított el, megfigyelte a királyi főváros gettójának bejáratait a nyomornegyed vezérének parancsára.

Ha meglát egy veszélyes embert, akkor felméri annak főbb jellemzőit és azonnal tájékoztatja a főnökét.

Ha nemesre, gazdagra vagy bármilyen befolyásos személyre bukkan, akinek a megsérülése vagy halála veszélyeztetné a nyomornegyedet, azokat védelmezi.

Ezzel megakadályozza a nyomornegyed szabálysértését és megvédi a gettót az esetleges tisztogatásoktól. Ha a szegénynegyed megszűnne, akkor az azt jelentené, hogy elveszíti az otthonát, ahol él.

Ezért, amikor észreveszi, hogy egy új ember jön a főútról, akkor azt mindig megjelöli és megkezdi a figyelemmel kísérését.

A fiú tizenöt évesnek tűnt. Fekete haja és vékony alakja volt, és valami koromfekete ruhát viselt. Habár a ruháinak minősége kifogástalannak látszott, azonban a fővárosban nem található ilyenféle öltözék.

Nem tűnik befolyásosnak, viszont a megjelenéséből arra sem lehet következtetni, hogy bűnöző, vagy valaki, aki tönkrement.

Valószínűleg nemes vagy kereskedő egy másik városból, de nem lehet megmondani, hogy mekkora befolyással rendelkezik.

De azt tudta, hogy a fiú nem átlagos.

[Ez azt jelenti, hogy nem lesz gond, ha szerez néhány mély sebet...]

Miközben a férfi ezt motyogta magában a főúton, már látta maga előtt a jövőbeli fejleményeket: ahogy a betolakodót körülveszi néhány huligán, megtámadják és megsebzik, ő pedig csodálatos módon megmenti.

Ezek a banditák és az emberünk egy megállapodás részesei. Más szóval, ez egy előre lezsírozott harc volt.

Az útonállókat rendszeresen lefizetik, így amikor betéved egy ember a nyomornegyedbe, akit betolakodóként ítélnék meg, olyankor letámadják, de életben kell hagyniuk. Ezután megjelenik a kém, hamis harcba kezd a támadókkal, akik egy ponton meghátrálnak, ezzel rákényszerítve a behatolót, hogy egy szívességgel tartozzon a kémnek.

Ekkor a kém megkéri a betolakodót, hogy hagyja el a nyomornegyedet, így nem lesz az áldozatnak teljesen rossz benyomása a helyről.

『 Mikor eltörött már 2 vagy 3 csontja, akkor lesz a legalkalmasabb beavatkozni. 』 – ezt gondolta, miközben készült a harcba indulásra. A megfelelő alkalmat várta, hogy közbe avatkozzon, azonban az elé táruló látvány belé folytotta a szót.

[Mi? Gááágh!]

Üvöltés visszhangzott, és emberünk egy pillanatra nem értette mi zajlik épp a szeme előtt.

A banditák, akik megpróbálták megtámadni a fiút, egyszer csak elterültek a földön. Még a kém, aki egész életében a szemét képezte, sem tudta teljesen figyelemmel követni a cselekményeket.

Teljesen közömbösen teremtette meg ezt a léghörpítést a fiú, és nem úgy tűnt, hogy különösebben érdekelné a szerencsétlenség, amit okozott. A kezében egy élesnek látszó eszköz volt, ami egy dobókésre hasonlított. Ezzel a pengével vágta le a huligánok vezérének karját, amikor az szökni próbált. Mikor a fiú lefejezte a férfit, az emberünk futni kezdett.

Itt nem volt szükség magyarázatra.

Érezte, hogy nem tudna elbánni a fiúval.

Egy erő, amit még a királyság lovagjai sem képesek felülmúlni.

Hogy képes legyen valaki habozás nélkül elvenni a másik életét, ahhoz hatalmas lelkierő és kegyetlenség kell, ami még a nyomornegyedbe sem túl gyakori.

A sziluettje olyan volt, mint egy halálistené, aki learatja a kiválasztottak lelkét.

Nem tudta, hogy az útonállók beszéltek-e a fiúnak a kapcsolatukról, de ha meglátja, akkor nincs az az isten, hogy életben maradjon.

Mindenesetre a férfi ösztönei azt súgták, hogy halál vár rá.

Az egykori kém megpróbált a lehető leggyorsabban átkelni a korhadt hídon. Tudta, hogy egymaga képtelen lenne elbánni a fiúval, ezért a félelemtől hajtva visszavonult, hogy a lehető leghamarabb tájékoztassa a szegénynegyedért felelős embert.

Miután már jó ideje futott, elérte a nyomornegyed piacát.

Az utcán, ahol sétált, csak rossz minőségű árukat lehetett látni, amiket össze sem lehetett hasonlítani a fővárosban található javakkal. Majd a sarkon belépett egy épületbe.

Belépve a durva külsejű épületbe, egy megerősített acélajtó tárult elé, aminek mindkét oldalát egy-egy vízköpő őrizte.

A vízköpők legalább olyan hideg tekintettel bámultak rá, mint amilyenek a szürke, sziklaszerű bőrük tűnt.

[Mi a jelszó?]

[Haaa, Haaa, [**A szemétdomb mesterkulcsa.**]]

[Átmehetsz.]

Összhangban, egyszerre mondták a válaszukat, miután hallották a jelszót. Miközben kinyitotta az acélból készült ajtót, megkönnyebbülten fellélegzett.

Bent egy terem volt, ami a gettó többi házától eltérően, ki volt takarítva. Mind a bútoroknak, mind az ott lévő tárgyaknak magas értékük volt. A feldíszített belsőtér pedig középmezőnyben helyezkedhet el a nemesi kúriák között.

A terem közepén a testőrök, akik egykor kalandorok és lovagok voltak, pihentek és szerencsejátékoztak.

「Hm? Mi történt Jack? Sápadtnak tűnsz.」

「Hé, hé, légy egy kicsit együtt érzőbb. Talán, valami rosszat evett, és már féllábbal a sírban van.」

「Hé, teee... Ne próbálj csalni a felfordulás közepette!!」

「Tch, túl éles a szemed.」

Miután nevén szólították, és nevető társai vették körül, akik megnyugtató hangulatot árasztottak, Jack úgy érezte, hogy kicsit lehiggadt. Körülnézett, és úgy ítélte meg, itt biztonságban van, ezért minden feszültsége eltűnt.

「Sürgősen találkoznom kell a főnökkel.」

Annak ellenére, hogy nagyobb biztonságban érezte magát, nem feledkezhetett meg arról sem, hogy tájékoztassa a főnökét a fejleményekről, amilyen gyorsan csak lehet.

Nem ismerte a fiú céljait, de abban biztos volt, hogy nem egy átlagos elveszett gyerek. Veterán kémként tudta, hogy egy ember nem képes semmire a saját befolyásával, így nem hagyhatta figyelmen kívül a gyereket, mert fogalma sem volt róla, hogy mekkora hatást gyakorolhat a nyomornegyedre.

「Mi történt? Az ország elbocsátott egy lovagot?」

「Nem hiszem... Majd később beszélünk róla.」

Nem tudta volna tömören elmagyarázni nekik a történeteket. Kémként tisztába volt vele, hogy nem lenne értelme pontatlanul beszámolni, ezért úgy döntött, hogy még nem beszél nekik a történetekről.

Felment a folyosó végén levő nyikorgó lépcsőn, majd bekopogott az ajtón.

「Ki az?」

「Főnök, én vagyok, Jack. Szeretnék tájékoztatni valami sürgősről.」

「Az ajtó nyitva van, fáradj be.」

「Elnézést kérek a zavarásért.」

Ahogy udvariasan kinyitotta az ajtót, egy harminc éves férfit látott, talpig feketében, kiszőkített hajjal és monoklival, ami azt a benyomást keltette róla, hogy okos ember, és sok dokumentumot elolvasott már a hosszú, hasított szemeivel.

「Nem baj, ha átolvasom ezeket az iratokat, miközben hallgatlak?」

「Nem probléma, Főnök.」

Nem azért válaszolta ezt, mert az információt kevesebbre tartotta volna, hanem mert úgy gondolta, hogy ez az ember képes még olvasás közben is bölcs döntést hozni.

「Hm, úgy tűnik ez el fog tartani egy darabig. Addig nyugodtan helyezd magad kényelembe a kanapén.」

Azt nem lehet tudni, hogy megértette-e a helyzet fontosságát, de a Főnök komoly hangon szólalt meg.

「Nos, akkor elnézést kérek...」

Ahogy a férfi hátradőlt a kanapén, azon gondolkozott, hogyan közölje a hírt. Az események ismét átfutottak az elméjén, és már épp azon volt, hogy megszólaljon.

Mielőtt kinyithatta volna a száját, a Főnök előbb szólalt meg.

「Hm, Jack, hibáztál.」

Kővé dermedt a [**Hibáztál**] kijelentéstől és így az incidensről való beszámolás helyett fagyasztó gondolatok töltötték meg az elméjét.

「Mi-Mit értesz ez alatt...?」

「Helló, valószínűleg te vagy ennek a szemétdombnak a főnöke.」

Amikor épp a kérdés közepén tartott, hirtelen berúgták az ajtót, és egy „bamm” hang nyomta el az övét.

Miután belépett a kidőlt ajtón, visszaszorította gyilkos szándékát, mielőtt megszólalt.

A fiú olyan vidám volt, mintha az egyik barátja hívta volna meg játszani a házába. Jobb kezében egy vízköpőt tartott, aminek hiányzott a teste, a másik kezében pedig a kém egyik társát, az egykori kalandort, hihetetlenül meghosszabbított végtagokkal...

「Köszönöm, hogy elvezettél ide. Ezért megbocsátok a korábban törtétekért.」

Mondta a fiú, egy halálisten mosolyával az arcán.